

Rottweilerens popularitet stiger

Den går for at være alle tiders familiehund, men kræver en del træning og aktivering for at fungere optimalt ude i de små hjem.

Labradoren Anton og rottweileren Merlin sammen med deres menneske, Mona Sørensen. Foto: Lars Rasborg

Af Lone Hammer Sørensen, lohs@amtsavisen.dk
Søndag den 15. november 2015, 21:01

Glæden sidder i hele den blanke, sorte krop, og de lysebrune øjne tigger efter opmærksomhed. »Se mig, klap mig, leg med mig, giv mig godbidder« ville den godt et-årige rottweiler med det fortryllende navn Merlin med garanti sige, hvis han kunne tale.

Han tager imod, når der er gæster i hjemmet i Laurbjerg, hvor instruktør i Randers Rottweilerklub, Mona Sørensen, bor med Merlin og den tre og et halvt år gamle, brune labrador Anton.

Anton er førerhund og bestemmer over den yngre, mens større Merlin, og det går fint.

Hundene er meget sociale og nyder hinandens selskab.

Mona Sørensen sikrer sig, at gæsterne kan lide hunde og er trygge ved dem, inden de firbenede slippes ud for at hilse overstrømmende på. Først Anton, derefter Merlin.

»Det kan godt virke lidt voldsomt, men der er et ren glæde. Du ved, skolelærerens egne børn,« kommer det med et smil og en hovedrysten fra hundetræneren, der forklarer, at Merlin er i den vanskelige teenagealder, hvor han til tider lader til at have glemt de mest basale ting, så som sit eget navn.

Mere blide og kærlige

Han lader sig fint bestikke med godbidder af de fremmede fra avisen og bliver ved med at forsøge at komme i kontakt med os, inden Mona Sørensens mor, som hun i dagens anledning har allieret sig med, tager de to hunde ud til lidt aktivering i haven, mens interviewet foregår.

»Jeg synes, det er dejligt at rottweileren er blevet populær igen. Og det tror jeg i høj grad skyldes, at man de seneste 20 år har gjort en hel del for at fremavle kærlige og blide familiehunde. Førhen havde rottweileren et

aggressivt og voldsomt ry, det har den slet ikke i dag. Prøv bare at se den hyggefis,« siger hun og peger på Merlin, der forsøger at komme op at sidde på fotografens skød.

Randers Rottweilerklub tæller omkring 30 medlemmer, og de 25 af dem går til træning hos Mona Sørensen på banen i Askildrup.

Hun træner hunde og deres folk fra den 14-årige teenager til den 75-årige kvinde.

»Men jeg har tænkt over, hvilke typer der kommer hos os og er nået frem til, at det er helt almindelige børnefamilier. Så hundene er familiehunde, der skal lære at begå sig i en familie. Og de trænes i lydighed, i at være brugshunde, og i at blive socialiseret med andre hunde,« siger Mona Sørensen.

Hun kan ikke genkende teorien om, at siden det er blevet forbudt at eje en kamphund, så anskaffer man sig i stedet en rottweiler, der er det næstbedste i forhold til en kamphund.

Ingen er født kamphunde

»Nej, det tror jeg ikke på. Hos os er det jo netop almindelig familier, der kommer med rottweilere. I øvrigt er der ikke nogle hunde, der er født til at være kamphund. Det er noget, de skal trænes til, så det er den, der holder snoren, der bærer ansvaret for at der findes kamphunde,« siger Mona Sørensen.

Hun fortæller, at hun ind i mellem oplever at folk har anskaffet sig en rottweiler uden egentlig at have sat sig ind i, hvad det er for en type hund, og hvad den kræver. For den skal stimuleres og trænes med, for at være til at leve med. Ellers får man problemer og en adfærdsvanskelig hund.

»Du kan sagtens have en rottweiler som sofahund, det har jeg i Merlin. Han elsker at sidde og hygge i sofaen, og de får også lov at ligge i min seng. Men han og Anton skal aktiveres i løbet af dagen, ellers er de for vilde,« siger hun.

Mona Sørensen arbejder som lærer på Auning Skole, men fortæller at Merlin og Anton aldrig er alene hjemme.

»Nej, de er under opsyn altid. Når jeg tager i skole, så passer mine forældre dem. Ellers ville mit hjem hurtigt være splittet ad,« siger Mona Sørensen.

Aldrig blevet bidt

Hun har arbejdet med hunde i 20 år og er aldrig blevet bidt.

»Jeg er blevet klemt en enkelt gang ved et uheld, da en hund tog fat i en bidepølle, jeg holdt. Jeg har i øvrigt heller aldrig oplevet uprovokerede bid. Det skyldes altid menneskelige fejl. En hund har tre måder at reagere på, den kan spille død, den kan stikke af, eller den kan bide. Og sørger man for ikke at holde den fast, så har den muligheden for at spille død eller stikke af. Og vi har en regel hos os i klubben med at vi aldrig, aldrig lader hunde hilse på hinanden, når de er i snor. De føler sig utrygge, når de ikke kan få lov at stikke af, hvis det bliver farligt for dem,« siger Mona Sørensen.

Hun giver gerne en opvisning i, hvad de to hunde rent faktisk kan, når der er godbidder i farvandet. Og både Anton og Merlin kan et hav af tricks og kunster, beviser de.

De kan spille døde, stå på skamler med meget mere ud over de almindelige kommandoer som sit, dæk og give hals.

Så man fornemmer, at der ligger en del træningstimer i de to glade hunde, selv om de er »skolelærerens egne børn«.